

sig denne Bevilling, idet man har gjort gældende, at den ikke var tilstrækkelig forberedt til Afgørelse. Og det forekommer mig, at man maa give dette Mindretal Ret heri. Det fremgaar nemlig af Anmærkningerne paa Finansloven, at man ikke — i alt Fald ikke paa det Tidspunkt, da disse Anmærkninger blev skrevet — har været i Stand til med nogenlunde Sikkerhed at opføre, hvad Forandringen vil koste. Der foreslaas dertil som anslaaet Bevilling 16,000 Kr. til Ansættelse af 4 Docenter, en Hjælpedocent og et Par Assistentter. Men dermed er Sagen ikke i Orden, idet det forudsættes, at der senere vil kræves Udvidelse af Lokaler, og dertil kommer, at der ogsaa er paatænkt andre Forandringer paa Landbohøjskolen, navnlig for Veterinærvæsenets Vedkommende, der ogsaa vil kræve Nybygninger. Det synes da at være ikke noget urimeligt Standpunkt at indtage at sige, at disse forskellige Forandringer, som tænkes foretagne ved Landbohøjskolen, bør være Genstand for en særlig Lov, hvorved man kan tage alle disse Spørgsmaal op til samlet Overvejelse, og hvorved man navnlig kan opnaa, at begge Rigsdagens Ting kan faa Indflydelse derpaa. Der er jo nemlig det at bemærke ved denne Lovgivning paa Finansloven, at medens Grundloven forudsætter, at ethvert Lovforslag skal underkastes 3 Behandlinger i hvert Ting, før det kan indstilles til kongelig Stadfæstelse, vil et Lovgivningsspørgsmaal, som afgøres paa Finansloven, faa maaske 3 Behandlinger i Folketinget, hyppigt to Behandlinger, ofte kun een Behandling, idet saadanne Forslag ofte først kommer frem ved Finanslovsforslagets anden eller tredie Behandling, og i Landstinget ikke faa nogen anden Behandling end den, der bestaar i, at man under eet godkender alt, hvad der staaar paa Finanslovsforslaget. Da vi drøftede Forandringer i Grundloven, var der Tanker oppe, om man ikke ved en Grundlovsbestemmelse kunde forhindre denne overhaandtagende Lovgivning paa Finansloven, som der efter nogles Mening er Tændens til. Bortset fra, hvor megen eller ringe Sympati man kunde have for en saadan Bestemmelse, blev den jo faktisk ikke optaget i Grundloven, og det allerede af den simple Grund, at det vist vilde være ganske umuligt at give en saadan Bestemmelse en saadan Form, at den blev tilfredsstillende. Det vilde ikke være muligt at trække Grænsen mellem, hvad der kan siges at være Lovgivning paa Finansloven, og hvad der kun er rene Bevillingssager.

Og det vilde, i hvert Fald efter min Opfattelse, ikke være rigtigt at afskære, om man kunde afskære, al Adgang til Lovgivning paa Finansloven. En saadan har fundet Sted gennem mange Aar i større eller mindre Udstrækning, man har forandret bestaaende Love i ikke ringe Grad, og jeg synes heller ikke, der var det mindste at sige dertil, naar de Lovforandringer, som foretages, er af den Karakter og Beskafenhed, at begge Ting er enige deri. Derimod stiller Sagen sig anderledes, naar det ene Ting søger at gennemføre Lovforandringer paa Finansloven, som det andet Ting modsætter sig. Det vil i Regelen være Folketinget, der gør et saadant Forsøg, thi som Forholdet er nu, er den Fare, der tidligere har været, for at Landstinget skulde søge at løse Lovgivningsspørgsmaal paa Finansloven imod Folketinget, ikke mere til Stede. Men kommer der saadanne Bestræbelser frem, forekommer det mig, at Landstingets Stilling maa være den at undersøge, saa godt det kan, om de foreslaaede Foranstaltninger er tilstrækkelig oplyste, tilstrækkelig begrundede og tilstrækkelig hensigtsmæssige, og kommer man til det Resultat, at de er det, er der, synes mig, fra Landstingets Side ikke nogen Anledning til at skride ind derimod. Kommer der derimod Forslag frem, som man ikke finder tilstrækkelig belyste, og som man finder trænger til nærmere Overvejelse og Undersøgelse, er det Landstingets Sag at sørge for, at dette sker, og det kan, naar det er nye Foranstaltninger, der foreslaas, ske ganske simpelt ved, at man udstemmer dem af Finanslovsforlaget og venter, til Sagen kommer frem paa et særligt Lovforslag, som Landstinget saa kan faa sin Del af Indflydelsen paa.

Saadan som Spørgsmaalet foreligger i dette Tilfælde, har det to Sider. Det er for det første et rent sagligt Spørgsmaal, hvorved der altsaa kan være Tale om, hvorvidt Forberedelsen er tilstrækkelig og Undersøgelsen fyldestgørende, eller om man maa ønske, at det bliver nærmere undersøgt og overvejet af begge Ting. Men Sagen har ogsaa en konstitutionel Side, og jeg nægter ikke, at det forekommer mig, at man under Behandlingen i det andet Ting har sat denne Sag noget højere op, end den egentlig kan være tjent med. Man har gjort gældende fra deres Side, som holder paa denne Bevilling i Modstning til dem, som mente, at den burde gaa ud, at dette at forlange, at et saadant Spørgsmaal skulde gaa ud og tages op ved et særligt Lovforslag, var at gøre et Ind-